

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Simony Hájkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **Ing. D. M.**, zast. Mgr. Janou Plevovou, advokátkou, se sídlem U nových domů I 524/3, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, č. j. MMB/0289132/2017, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 10. 2017, č. j. 62 A 227/2017 – 50,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 27.9.2017 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno - Řečkovice a Mokrá Hora, Stavebního úřadu, ze dne 22. 5. 2017, č. j. MCBRMH/003823/17/2100/SVDE. Tímto rozhodnutím byla žalobci uložena pořádková pokuta 20.000 Kč za delikt dle § 173 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), kterého se dopustil tím, že se na výzvu stavebního úřadu nezúčastnil kontrolní prohlídky

na stavbě „změna stavby objektu G.a 36, č.p. X“ v k.ú. Ř., čímž závažným způsobem ztížil provedení kontrolní prohlídky. Žaloba byla jménem žalobce podána M. Z., který není advokátem, na základě plné moci z 22. 5. 2017.

[2] Krajský soud shora označeným usnesením nepřipustil zastoupení žalobce Mgr. Ing. Bc. Z. s odůvodněním, že je mu z úřední činnosti známo, že tento obecný zmocněnec zastupuje žalobce u Krajského soudu v Brně i v dalších věcech, jež specifikoval spisovými značkami 62 A 225/2015, 15 Co 206/2017 a 15 Co 205/2017, dále zastupuje odlišný subjekt ve věci vedené u téhož soudu pod sp. zn. 31 A 111/2017. Soud konstatoval, že Mgr. Ing. Bc. M. Z. jako zmocněnec zastupuje v různých věcech opětovně, proto nepřipustil zastoupení žalobce touto osobou jakožto obecným zmocněncem s tím, že nadále bude jednat přímo s žalobcem.

[3] Poukázal na § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož se účastník může dát zastoupit také fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Soud takové zastoupení usnesením nepřipustí, není-li taková osoba zřejmě způsobilá k řádnému zastupování nebo zastupuje v různých věcech opětovně.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností ze dne 15. 11. 2017 proti v záhlaví specifikovanému usnesení.

[5] Namítá, že krajský soud napadené usnesení přezkoumatelným způsobem neodůvodnil, uvedl toliko to, že Mgr. Ing. Bc. M. Z. zastupoval účastníky v různých věcech opětovně. Tyto věci označil několika spisovými značkami, aniž je jakkoli blíže (z hlediska skutkového a účastníků řízení) specifikoval. Není tedy zřejmé, z jakých skutečností při rozhodování vycházel. Zejména není patrné, zda zmocněnec zastupuje více než dva účastníky jako obecný zmocněnec nebo jako pověřený zaměstnanec, ani zda spolu tyto věci skutkově souvisejí. Kromě toho nelze dovodit, že mezi jednotlivými případy je časová souvislost svědčící o tom, že se nejednalo pouze o činnost ojedinělou.

[6] Případy, na které krajský soud odkázal, se vztahují k jedné stavební činnosti u téže nemovitosti, v důsledku které byly podány různé žaloby (jak v civilním řízení, tak i soudním řízení správním). Nelze mít k tíži žalobce, že brojí proti různým rozhodnutím orgánů veřejné moci, případně se brání proti civilním žalobám, které vůči němu směřují. Rozhodnutí krajského soudu označil za zcela formalistické bez zohlednění jedinečných skutkových okolností.

[7] Tvrdil, že zastoupení stěžovatele panem Mgr. Ing. Bc. M. Z. nebylo neoprávněným poskytováním právních služeb, tak jak jej upravuje zákon č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon advokacii“). Ani ze zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů, nelze dovozovat, že by poskytování právních služeb zaměstnavateli ze strany zaměstnance (jako v nynějším případě) bylo v rozporu se zákonem nebo bylo důvodem nepřipuštění zastoupení touto osobou, a to s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu z 28. 3. 2009 sp. zn. 21 Cdo 1841/2000.

[8] Nakonec dodal, že pokud krajskému soudu vznikly pochybnosti o tom, zda plná moc dokládá zastoupení stěžovatele Mgr. Ing. Bc. M. Z., mohl jej vyzvat, aby tyto nejasnosti odstranil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.).

[10] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Současně zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud předesílá, že obsahově obdobnou věcí stejných účastníků a shodného zmocněnce se zabýval v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 39/2018 - 31, z něhož vyšel i v této věci.

[12] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností usnesení krajského soudu. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[13] Výše uvedená kritéria napadené rozhodnutí splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zcela zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[14] Soud závěr o tom, že Mgr. Ing. Bc. M. Z. v řízení zastupuje stěžovatele opětovně, odůvodnil odkazem na tři věci označené spisovými značkami (dvě jsou agendou civilní a jedna je věcí správního soudnictví). Kromě toho zmínil i další věc, ve které tento

zmocněnec zastupoval osobu odlišnou od stěžovatele. Z označení roků, kdy byla řízení v uvedených věcech zahájena (tj. v roce 2015 a ve třech věcech v roce 2017), je zřejmé, že se nejednalo o ojedinělé zastupování stěžovatele. Naopak je patrné, že byl tímto zmocněncem zastupován v průběhu několika let. Na základě těchto skutečností dospěl krajský soud oprávněně k závěru, že podmínky pro vydání usnesení dle § 35 odst. 7 s. ř. s. byly splněny.

[15] Jistě si lze představit odůvodnění důkladnější, zejména co se týče podrobností o věcech, v nichž tento zmocněnec v minulosti zastupoval stěžovatele či jiné účastníky. Podstatné ovšem je, že samotný právní názor krajského soudu je z odůvodnění usnesení patrný.

[16] Soud nepřisvědčuje ani další kasační námitce, podle níž měl krajský soud případně vyzvat stěžovatele k odstranění vad. Jelikož v projednávané věci krajskému soudu oprávněně nevznikly pochybnosti o tom, zda plná moc zastoupení stěžovatele dokládá, nemusel pochopitelně stěžovatele vyzývat ani k odstranění vad. Podstatné bylo, že krajský soud dovodil, že tento zmocněnec účastníka v řízení zastupuje opětovně, a proto jsou dány důvody, aby vydal usnesení dle § 35 odst. 7 s. ř. s.

[17] Nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud uvádí, že ze soudního spisu ověřil, že vše nasvědčuje spíše tomu, že zastoupení stěžovatele Mgr. Ing. Bc. M. Z. bylo ve skutečnosti poskytováním právních služeb (§ 1 odst. 2 zákona o advokacii) bez patřičného oprávnění. Právní služby mohou poskytovat pouze advokáti a další osoby uvedené v § 2 zákona o advokacii.

[18] K problematice tzv. pokoutnictví, tj. poskytování právních služeb osobami k tomu neoprávněnými, se Nejvyšší správní soud obšírně vyjádřil v rozsudku ze dne 27. 10. 2016, č. j. 9 As 227/2016 - 22, kde uvedl: *„Obecný zmocněnec zpravidla není osobou, která zastupuje účastníka řízení primárně pro svoji právní erudici, za účelem poskytování kvalifikovaných právních služeb. K takovému odbornému právnímu zastupování jsou naopak povolány osoby mající právní vzdělání, které poskytování právní pomoci vykonávají jako svoji samostatnou (výdělečnou) podnikatelskou činnost, a to na rozdíl od obecného zmocněnce na základě určité právní regulace (zejména podle zákona o advokacii). Za tak zvaného pokoutníka lze tedy považovat i osobu obecného zmocněnce, která zastupuje účastníky řízení opětovně v rozporu s § 35 odst. 6 s. ř. s. či s § 27 odst. 2 o. s. ř.“*

[19] S tímto rozhodnutím se v nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje a pro stručnost zcela odkazuje na tento rozsudek Nejvyššího správního soudu i další v něm citovaná rozhodnutí Ústavního a Nejvyššího soudu, týkající se posuzování otázky opětovnosti zastupování obecným zmocněncem.

[20] Závěr o opětovném neoprávněném poskytování právních služeb dokládá mimo jiné generální plná moc ze dne 22. 5. 2017, která má osvědčovat zmocnění Mgr. Ing. Bc. M.

Z. stěžovatelem. Z ní je patrné, že je koncipována jako plná moc udělená advokátovi. Prvním důvodem je to, že je na ní uveden souhlas zmocnitele (stěžovatele), aby si zmocněnec (Mgr. Ing. Bc. M. Z.) zvolil si za sebe jiného zástupce (substituta). Takový postup je ovšem možný pouze u advokátů (srov. § 35 odst. 8 s. ř. s.). Navíc tato plná moc neobsahuje žádnou zmínku o tom, že by byl Mgr. Ing. Bc. M. Z. zaměstnancem stěžovatele – zmocněnec je pouze identifikován svým bydlištěm, datem narození a datovou schránkou, adresou pro doručování.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na nedůvodnost všech uplatněných kasačních námitek Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, neboť stěžovatel byl procesně neúspěšný a z obsahu spisu nevyplývá, že by procesně úspěšnému žalovanému v souvislosti s podáním kasační stížnosti vznikly jakékoli náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu